

Arrest

nr. 339 409 van 13 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 1 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER loco advocaat C. DESENFANS. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart van Palestijnse origine te zijn en te zijn geboren op (...) december 1992.

Op 13 maart 2024 dient hij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 april 2025 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 20 mei 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de *beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)"*. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit Khan Younes, Gaza. In Gaza werkte u als landbouwer, alsook in een speelgoedbedrijf. De meerderheid van uw familie is nog in Gaza. U heeft daarnaast nog familie in Egypte, IJsland, Groot-Brittannië, Duitsland en België.

In 2019 reisde u naar Egypte en vond u werk in een speelgoedbedrijf. In 2023 keerde u terug naar Gaza, om op 30 augustus 2023 het land definitief te verlaten. Via Egypte reisde u naar Turkije, waar u ongeveer een maand verbleef. Samen met anderen reisde u verder naar Griekenland, waar u op 22 september 2023 toekwam op het eiland Samos. U verbleef 2 maanden in een gesloten centrum, om nadien te worden overgebracht naar het opvangcentrum Sintiki, op Syros. Daar verbleef u ongeveer 3 maanden. Tijdens uw verblijf in het centrum heeft u tweemaal gevraagd naar medicijnen voor uw migraine, maar u werd niet verder geholpen. Op 30 november 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in en op 14 december 2023 werd u erkend als vluchteling. Na het verkrijgen van de beslissing bent u uw Griekse verblijfsvergunning en uw reispaspoort gaan ophalen. Nadat u het centrum diende te verlaten, heeft u nog naar werk gezocht op Syros, maar zonder resultaat. Vervolgens trok u naar Thessaloniki, waar u enkele dagen op straat sliep vooraleer u werd doorverwezen naar een gedeelde woning. U zocht er ook naar werk, maar vond geen mogelijkheden. Vervolgens regelde u uw vertrek naar België.

Op 11 maart 2024 kwam u toe in België, waar u op 13 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u opnieuw in slechte levensomstandigheden terecht te komen.

Ter staving van uw asielerzoek legt u de volgende documenten voor: (1) Een kopie van uw Palestijnse identiteitsdocumenten, (2) een kopie van uw Griekse documenten, (3) uw Griekse vluchtelingenkaart (ausweis), (4) uw geboorteakte, (5) UNRWA-documenten, (6) foto's van de toestand in uw familie in Gaza, (7) kopie van Palestijnse identiteitsdocumenten van uw familieleden, (8) twee overlijdensakten van uw vader, (9) bewijzen geldoverschrijving, (10) foto van de toestand in Griekenland, (11) medische documenten in verband met de problemen aan uw ogen en migraine, (12) een aantal psychologische attesten, (13) uw bijlage 26. Na het persoonlijk onderhoud maakte u op 16 mei 2025 via mail nog een kopie van uw UNRWA-familiekaart (14) over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U gaf tijdens het onderhoud aan dat u een probleem heeft aan uw ogen, meer bepaald uw hoornvlies, en daardoor met migraine te kampen heeft (CGVS, p. 2). U bent hiervoor in behandeling geweest in België en neemt medicatie (CGVS, p. 2). U gaf daarnaast aan psychologische problemen te hebben en heeft al meerdere sessies gehad bij uw psycholoog in België (CGVS, p. 2-3). U bent momenteel nog steeds in behandeling en neemt soms medicatie (CGVS, p. 2). Dat u (mentale) gezondheidsproblemen zou hebben en hiervoor reeds behandeling zocht, wordt op zich niet betwist. Er dient echter te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u, ten gevolge van uw mentale of algemene medische situatie, niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Wat betreft de problemen aan uw ogen, en bijkomend uw migraine, gaf u aan een operatie nodig te hebben (CGVS, p. 2). In de toekomst heeft u echter geen afspraken gepland in verband met dit probleem, omdat u naar eigen zeggen eerst een stabiel leven wil opbouwen (CGVS, p. 2). Zo werkt u voltijds in België en had u zich ingeschreven op school om de Franse taal te leren (CGVS, p. 2). Verder gaf u bij de start van het onderhoud aan dat u zich goed voelde (CGVS, p. 2). Op de DVZ gaf u verder geen blijk van bijzondere procedurele noden (zie DVZ, vragenlijst 'bijzondere procedurele noden'). U werd er tijdens uw persoonlijk onderhoud op gewezen dat u om pauzes kon vragen indien nodig (CGVS p. 2). U bleek doorheen uw persoonlijk onderhoud ook in staat om op coherente wijze antwoord te geven op de gestelde vragen. Redelijkerwijze kan er dus vanuit gegaan worden dat u in staat was te voldoen aan uw verplichtingen en op volwaardige wijze kon deelnemen aan uw asielerprocedure.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (Verklaring DVZ dd. 02/04/2024; NPO dd.

18/04/2025; bijlage Eurodac Marked Record, dd. 13/03/2024 en schrijven Dublin-unit Griekenland, dd. 02/05/2024), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van

tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegan.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op [Ambtsbericht](#)).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties - u verklaarde te zijn opgepakt tijdens uw reis naar Griekenland en daarnaast een keer slecht te zijn behandeld door de Griekse politie toen u op stap was met uw vrienden (CGVS, p. 6 en 9) -, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Om te beginnen dient er te worden opgemerkt dat u voldoende zelfredzaamheid vertoonde in Griekenland. Tijdens uw verblijf in het opvangcentrum van Sintiki slaagde u er in om de nodige documenten te verkrijgen waarop u, conform de u toegekende status, recht had en die u de toegang verschaffen tot verschillende basisvoorzieningen, waaronder uw verblijfsvergunning of ADET en reisdocument (CGVS, p. 6-7). U verklaarde dat u via het centrum informatie te weten kwam over de procedure om uw Griekse documenten aan te vragen (CGVS, p. 6). U werd door medewerkers van het centrum naar een locatie op het eiland Syros gebracht waar u uw vingerafdrukken moest afgeven bij de aanvraag van de documenten (CGVS, p. 6). Zowel tijdens uw verblijf in het centrum van Sintiki als de dagen na uw vertrek uit het centrum zocht u ook naar werk (CGVS, p. 7). Zo ging u elke dag, samen met anderen uit het centrum, langs in verschillende fabrieken, maar zonder resultaat (CGVS, p. 8). Uiteindelijk vond u werk in het zwart, maar nam het niet aan omdat u niet in de problemen wilde komen (CGVS, p. 7-8). Na enkele dagen besloot u naar Thessaloniki te trekken om daar ook werk te zoeken (CGVS, p. 7). Nadat u enkele dagen op straat had doorgebracht, werd u doorverwezen naar een gedeelde woning waar u onderdak vond (CGVS, p. 7). U slaagde er tevens in om op zelfstandige wijze, met behulp van een vertaalapp, medicijnen bij de apotheek te verkrijgen voor uw migraine (CGVS, p. 8). Tijdens de laatste dagen van uw verblijf in Griekenland regelde u zelf uw reis naar België (CGVS, p. 9). Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft uw verklaring dat er geen werkgelegenheid is in Griekenland (CGVS, p. 4 en 6), dient te worden opgemerkt dat u weinig pogingen heeft ondernomen om werk in de officiële sector te vinden. U verklaarde dat u buiten één job in het zwart, die u niet had aangenomen uit angst voor slechte ervaringen zoals anderen die hadden meegemaakt, verder geen werk had kunnen vinden tijdens uw verblijf in Griekenland (CGVS, p. 4 en 6-8).

U vertelde dat u tijdens uw verblijf in het centrum dagelijks, samen met anderen uit het centrum, bij verschillende fabrieken langsging om u als werknemer aan te bieden, maar zonder resultaat (CGVS, p. 8). Gevraagd wat u nog meer had gedaan om werk te zoeken, herhaalde u dat u elke dag met de anderen naar werk ging zoeken (CGVS, p. 8). U vertelde dat u naar een restaurant was gegaan, maar dat ze u daar niet wilden aannemen omdat u de taal niet sprak (CGVS, p. 8). Daarnaast werd u naar eigen zeggen vaak gevraagd naar Griekse documenten waarover u op dat moment nog niet beschikte (CGVS, p. 8). Toen u deze documenten later wel had, bleef het volgens u moeilijk om werk te vinden, wat volgens u te maken had met racisme op de werkvloer (CGVS, p. 8). Op de vraag of u zich ooit heeft geïnformeerd naar organisaties die erkende vluchtelingen helpen met zaken als werk of accommodatie, antwoordde u dat dergelijke organisaties niet bestaan in Griekenland (CGVS, p. 7). U gaf later aan dat zulke organisaties misschien wel bestaan in steden zoals Athene, maar dat dit te ver van uw verblijfplaats was (CGVS, p. 7). Gevraagd of u ooit heeft overwogen om te verhuizen naar een plek waar zulke ondersteuning wel beschikbaar is, antwoordde u dat u dit heeft geprobeerd, maar niemand kende en dat de leefomstandigheden op de plek waar u woonde zeer moeilijk waren en dat er geen werkgelegenheid was (CGVS, p. 7). Op de vraag of u zich ooit bij de Griekse overheid heeft gaan informeren voor het vinden van werk of accommodatie, was uw antwoord ook negatief (CGVS, p. 8). Eveneens verklaarde u dat u geen contact heeft gezocht met interimkantoren (CGVS, p. 8). U herhaalde dat ze telkens om de Griekse taal vroegen, die u niet beheerste (CGVS, p. 8).

Het dient hierbij opgemerkt te worden dat u zelf beperkte inspanningen heeft geleverd om de taal te leren. Toen u werd gevraagd of u ooit geprobeerd had Grieks te leren, gaf u aan dat u wel geprobeerd had zich te

integreren, maar dat ook de taal een moeilijkheid vormde (CGVS, p. 8). U leerde naar eigen zeggen enkele woorden en zinnen via YouTube, maar schreef zich nooit in bij een school. U verklaarde dat uw mentale gezondheid in Griekenland slecht was en dat u er geen kansen kreeg (CGVS, p. 8). Echter, dit betreft een zeer algemene stelling waarbij u alle verantwoordelijkheid om de Griekse samenleving afschuift, terwijl van u toch kan worden verwacht dat uzelf inspanningen levert en bepaalde kansen ook wel grijpt. Het is echter duidelijk dat u zich wel bewust bent van het belang van taalkennis bij integratie (CGVS, p. 4). U gaf ook zelf aan zich in België te hebben ingeschreven op school om Frans te leren (CGVS, p. 2 en 4). Dit wijst erop dat, indien u werkelijk de wil had gehad, u ook in Griekenland meer inspanningen had kunnen leveren om de taal te leren, hetgeen uw kansen op werk had kunnen vergroten.

Wat betreft uw verklaring dat er geen woonmogelijkheden zijn in Griekenland (CGVS, p. 6), dient te worden opgemerkt dat u, naast uw verblijf in opvangcentra, tijdens de korte periode die u nadien nog in Griekenland verbleef, zoals hierboven reeds werd aangetoond, slechts weinig inspanningen heeft geleverd om een andere, meer duurzame woning te vinden. Na uw vertrek uit het opvangcentrum verklaarde u immers slechts een week tot hoogstens twee weken nog in Griekenland te zijn gebleven (CGVS, p. 7). Voorts moet worden benadrukt dat u, nadat u enkele dagen op straat had doorgebracht in Thessaloniki, er toch in slaagde om onderdak te vinden in een gedeelde huurwoning (CGVS, p. 7).

Dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw gebrek aan netwerk - u verklaarde meermaals niemand te kennen in Griekenland (CGVS, p. 6-9) -, uw medische en mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Uit uw verklaringen blijkt dat u, zowel bij een eventuele terugkeer naar Griekenland als in het algemeen, niet volledig op uzelf bent aangewezen voor uw levensonderhoud. U gaf aan dat u tijdens uw verblijf in Griekenland voornamelijk werd ondersteund door verschillende familieleden en vrienden, zoals uw neven, uw neef in IJsland, uw neef in Duitsland, uw schoonbroer en uw familie in België (CGVS, p. 3-4). U verklaarde eveneens dat u ook in Turkije geld heeft ontvangen van uw neef uit IJsland (CGVS, p. 6). In Griekenland hielp uw familie u onder meer met de kosten voor het verkrijgen van uw Griekse documenten, de aankoop van medicatie voor uw migraine, en de reis naar België (CGVS, p. 6 en 8-9). U heeft hiervoor verschillende bewijzen van geldovermakingen voorgelegd (zie document 9). Naast deze familieleden uit de eerste graad verklaarde u ook nog vele andere familieleden van de tweede graad te hebben in Egypte en in Europa, waaronder velen in België (CGVS, p. 5). Het feit dat u momenteel niet meer in dezelfde mate financieel wordt ondersteund als tijdens uw verblijf in Griekenland, aangezien u hier tracht op zelfstandige wijze te leven door de taal te leren en zelf voltijds werkt (CGVS, p. 2 en 4-5), betekent niet dat uw familieleden u bij een eventuele terugkeer naar Griekenland niet opnieuw zouden kunnen ondersteunen.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw reis en verblijf in Griekenland een sociaal netwerk had en in staat was sociale contacten te leggen. Zo reisde u van Turkije naar Griekenland met een groep, waaronder Syriërs, andere Palestijnen en ook één familielid (CGVS, p. 6). U verklaarde dat u steeds samen met anderen uit het opvangcentrum op zoek ging naar werk en dat u het met hen ook had over de slechte werkervaringen in Griekenland (CGVS, p. 7-8). In Thessaloniki gaf u aan dat iemand u had doorverwezen naar een collectieve huurwoning waar u vervolgens onderdak vond (CGVS, p. 6). Hoewel u verklaarde dat u niemand meer kent in Griekenland, blijkt uit het voorgaande dat u tijdens uw verblijf daar niet volledig op uzelf was aangewezen, en dat u in staat was om contacten te leggen. Dit suggereert dat u bij een eventuele terugkeer opnieuw in staat zou kunnen zijn om sociale contacten op te bouwen (CGVS, p. 6).

Ook uw eerdere langdurige verblijf in Griekenland, de reis van Gaza naar Griekenland en vervolgens verder door Europa wijzen op een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Zo verbleef u gedurende 5 jaar, van 2019 tot 2023, op zelfstandige wijze in Egypte, waar u werkte met als doel geld te verdienen om uw familie in Gaza financieel te ondersteunen en te sparen voor uw reis naar Europa (CGVS, p. 4-5). U verklaarde dat u via uw zus en haar echtgenoot werk vond in een speelgoedfabriek en dat u in de buurt daarvan een woning huurde (CGVS, p. 5). Na 5 jaar besloot u terug te keren naar Gaza om daar uw visum voor Turkije aan te vragen en uw verdere reis via een reisbureau te regelen (CGVS, p. 5). Volgens uw verklaring had u dankzij uw spaargeld uit Egypte voldoende middelen om uw kosten tot aan uw aankomst in Griekenland te dekken (CGVS, p. 4 en 9). In Turkije vond u onderdak in een collectieve huurwoning en kwam u via mensen ter plaatse in contact met een bureau dat uw reis naar Griekenland organiseerde, waarvoor u 2.500 dollar met eigen middelen betaalde (CGVS, p. 6). Verder blijkt uit uw activiteiten in België dat u ook hier zelfstandig bent. Zo heeft u een vast contract bij een bedrijf in Waregem (CGVS, p. 2). Dankzij uw werk in België slaagde u erin om iedereen terug te betalen die u geld had geleend tijdens uw verblijf in Griekenland, evenals om uw familie in Gaza te ondersteunen (CGVS, p. 4-5). U schreef zich bij aankomst in

België ook in op een school om Frans te leren, maar koos erna om zich voorlopig te focussen op uw werk (CGVS, p. 2-3). Verder verklaarde u in het weekend regelmatig uitstappen te doen met uw vrienden (CGVS, p. 3).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u niet de intentie had om een duurzaam leven uit te bouwen in Griekenland. Zo verklaarde u op de DVZ dat u reeds in Gaza besloten had om naar België te komen (Vragenlijst CGVS, verklaring DVZ, vraag 5). Verder blijkt dat u, zoals hierboven reeds aangehaald kort na het verkrijgen van uw Griekse documenten uit Griekenland bent vertrokken. Deze verklaring spreekt uw eerdere bewering tegen dat u na het verlaten van het opvangcentrum nog werk heeft gezocht en probeerde u te integreren (CGVS, p. 7).

Verder heeft u niets gedaan met uw fiscaal registratienummer (AFM) of sociale zekerheidsnummer (AMKA), om op die manier uw rechten op medische zorg en andere zaken te laten gelden (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u uw AMKA-nummer had verkregen tijdens uw verblijf in het opvangcentrum (CGVS, p. 8). U gaf daarbij aan niet te weten of u ook een AFM-nummer had ontvangen (CGVS, p. 8). In elk geval heeft u, naar eigen zeggen, met deze documenten niets ondernomen, omdat u zich mentaal niet goed voelde en herhaaldelijk aangaf dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk waren (CGVS, p. 8). Uw verklaring dat u, zelfs met deze Griekse documenten en een AMKA-nummer, geen werk kon vinden vanwege racisme op de werkvloer, wordt bovendien tegengesproken door het feit dat u over het algemeen slechts beperkte pogingen heeft ondernomen om daadwerkelijk werk te vinden (CGVS, p. 8). Er kan met andere woorden bezwaarlijk gesteld worden dat u uw rechten als begunstigde van internationale bescherming niet kón laten gelden in Griekenland. U koos er immers zelf bewust voor dit niet te doen.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland verklaarde u niet te zijn geholpen in het opvangcentrum voor de problemen aan uw ogen en uw migraine (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u tijdens uw verblijf in het centrum last had van migraine en nood had aan medicatie, maar dat u van de ene medewerker naar de andere werd doorverwezen zonder werkelijk te zijn geholpen (CGVS, p. 8). Echter, toen hier tijdens het onderhoud verder op werd ingegaan, bleek dat u slechts twee keer om medicatie heeft gevraagd in het opvangcentrum, waaronder een keer 's nachts, waarbij de medewerker aan het onthaal u meedeelde dat er op dat moment niemand beschikbaar was om u te helpen (CGVS, p. 8). U verklaarde vervolgens dat u, na uw vertrek uit het centrum, genoodzaakt was om uw medicatie zelf aan te kopen bij de apotheek (CGVS, p. 8). Tegelijkertijd gaf u aan dat u, buiten deze twee pogingen in het centrum en na uw vertrek daaruit, verder geen medische hulp meer heeft gezocht (CGVS, p. 8). U verklaarde dat dit kwam doordat er volgens u niemand was die u kon begeleiden naar een arts, en omdat uw mentale toestand niet goed was (CGVS, p. 8). U ging er bovendien van uit dat de situatie buiten het centrum nog slechter zou zijn dan in het centrum zelf (CGVS, p. 8). Het gestelde gebrek aan medische hulp in het centrum heeft u verder ook nooit ergens formeel gemeld of aangegeven (CGVS, p. 8).

Wat betreft uw gezondheidstoestand gaf u aan dat u in België een keer naar het ziekenhuis bent geweest omdat u last had van uw oor, maar dat dit ondertussen is opgelost (CGVS, p. 2). U vertelde ook dat u een probleem heeft met uw hoornvlies, wat de oorzaak zou zijn van uw aanhoudende migraine (CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen en medische documenten blijkt dat u hiervoor al behandeling heeft gekregen en soms pijnstillers gebruikt voor de hoofdpijn (CGVS, p. 2-3) (document 11). Hoewel u zegt dat u een operatie nodig heeft, heeft u deze tot nu toe niet gepland (CGVS, p. 2). U wilt de operatie wel in de toekomst ondergaan, maar u bent bezorgd omdat het een risicovolle ingreep is. Op dit moment wilt u zich focussen op het opbouwen van een stabiel leven in België (CGVS, p. 2). U gaf ook aan dat u een bril heeft die helpt tegen de migraine en dat u zich voorlopig hiermee probeert te redden (CGVS, p. 2).

Verder moet worden opgemerkt dat u tijdens uw verblijf in Turkije nooit medische hulp heeft gezocht voor de problemen met uw oog of migraine (CGVS, p. 6). Ook blijkt dat u in Griekenland, na het verlaten van het centrum, in staat was om te functioneren zonder daadwerkelijke behandeling of follow-up voor uw medische problemen. Het CGVS gaat er daarom vanuit dat u bij terugkeer niet in een situatie van ernstige materiële deprivatie zult terechtkomen. Ook dient opnieuw te worden benadrukt dat u, afgezien van uw twee pogingen om medische hulp te verkrijgen in het centrum, verder geen inspanningen heeft geleverd om medische zorg te verkrijgen in Griekenland (CGVS, p. 8). Bij de apotheek bent u er bovendien zonder problemen in geslaagd om de benodigde medicatie aan te schaffen voor uw migraine (CGVS, p. 8). Het CGVS veronderstelt daarom dat u bij terugkeer behandeling of de nodige medicatie zou kunnen verkrijgen, mits u hiervoor de nodige moeite doet.

Wat betreft uw mentale gezondheid gaf u aan sinds uw aankomst in België, meer dan een jaar geleden, in behandeling te zijn bij een psycholoog vanwege het vele piekeren, slaapproblemen en de ervaringen die u in Gaza en Griekenland heeft meegemaakt (CGVS, p. 2-3). U verklaarde ongeveer om de 2 weken op consultatie te gaan (CGVS, p. 3). Daarnaast gaf u aan dat u, wanneer u zich slecht voelt, vaak medicatie neemt, zoals antidepressiva, slaapmiddelen en een kalmeringsmiddel (CGVS, p. 3). U heeft ook medische

attesten voorgelegd met betrekking tot uw mentale toestand (document 12). Het meest recente attest, gedateerd op 8 april 2025, bevestigt dat u inderdaad aanhoudende psychologische problemen heeft die na de recente dood van uw vader verergerd zijn (document 12, dd. 08/04/2025). Volgens dit attest zou u ook lijden aan posttraumatische stressstoornis (PTSS) en terugkerende angst-depressieve symptomen.

Hoewel niet wordt betwist dat u in België met mentale problemen kampt, zijn deze echter niet van die aard dat zij kunnen worden gekarakteriseerd als een bijzondere kwetsbaarheid. Zoals eerder aangegeven, blijkt uit uw verklaringen dat u in Griekenland in staat was om zelfstandig te functioneren en sociale contacten te leggen. Tijdens het onderhoud heeft u verder geen bewijs geleverd dat u in Griekenland, als begunstigde van internationale bescherming, geen toegang zou kunnen krijgen tot psychologische ondersteuning indien nodig. Ook tijdens het onderhoud op het CGVS heeft u zelf niet aangegeven dat u voor uw mentale problemen hulp heeft gezocht in Griekenland. U verklaarde enkel dat u niemand kende in Griekenland of dat niets over de mogelijkheid tot psychologische hulp had gehoord (CGVS, p. 8). Gezien deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat u zich, vanwege uw psychologische situatie, niet zou kunnen handhaven bij een terugkeer naar Griekenland.

Zoals hierboven reeds vermeld, heeft u ook niets gedaan met uw sociale zekerheidsnummer (AMKA) waar u naar eigen zeggen wel over beschikte (CGVS, p. 8). De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u.

Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigden verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Wat het fiscaal registratienummer (AFM) betreft waarvan u niet wist of u dit verkregen had (CGVS, p. 8), herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Uit objectieve informatie blijkt echter dat "de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt" (RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socioeconomic rights, maart 2024, p. 20: "the AFM is automatically deactivated upon **the expiry of the ADET** and cannot be used until the ADET is renewed"). Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 18 december 2026 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1), is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als de verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft hij toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw voorgelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande analyse te wijzigen. De kopie van uw Palestijnse identiteitsdocumenten, de UNRWA-documenten, de foto's van Gaza, de Palestijnse identiteitsdocumenten van uw familie in Gaza, de overlijdensakten van uw vader en uw geboorteakte (documenten 1, 4, 5, 6, 7, 8 en 14) hebben enkel betrekking op uw identiteit en situatie in Gaza. Deze

beslissing heeft daarop geen betrekking. De kopie van uw Griekse documenten en uw vluchtelingenkaart (ausweis) tonen aan dat u daadwerkelijk over een status beschikt in Griekenland (document 2 en 3). Met betrekking tot de foto in verband met uw verblijf in Griekenland (document 10) waarmee u de slechte levensomstandigheden in Griekenland wilde aantonen, dient er te worden opgemerkt dat dit slechts een momentopname van uw verblijf in het land betreft. Louter op basis van deze foto kan er niet besloten worden dat u zich in Griekenland in een situatie van ernstige materiële deprivatie bevond, noch dat u in een dergelijke situatie zou terechtkomen bij een eventuele terugkeer. De bewijzen van de geldoverschrijving, de medische documenten in verband met de problemen aan uw ogen en migraine, evenals de psychologische attesten (documenten 9, 11 en 12) werden hierboven reeds besproken. Tenslotte diende u nog een kopie van uw bijlage 26 in (document 13). Dit werd niet besproken in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en u bijgevolg niet naar Gaza mag worden teruggeleid.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van

- artikel 1, A, (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag),
- artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM),
- de artikelen 4 en 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest),
- de artikelen 48 tot 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet),
- artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/33/EU),
- artikel 4 en de artikelen 20 tot 35 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU),
- de artikelen 33, 34 en 35 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU),
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het KB van 11 juli 2003),
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid,
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

3.1. Verzoeker maakt ter terechtzitting op 16 september 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een psychiatrisch rapport van 13 september 2025 wordt neergelegd.

3.2. De commissaris-generaal maakt op 15 september 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- "Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 24 juni 2024;
- "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022;
- "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024;
- "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2024;
- "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA van april 2025;
- "Communication on the status of migration management in mainland Greece" van de Europese Commissie van 4 april 2025;
- "COI Focus Grèce - Aide aux migrants" van Cedoda van 25 juli 2025.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10, lid 3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat: a) (...); b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; (...)"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de

omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, punten 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kan worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U gaf tijdens het onderhoud aan dat u een probleem heeft aan uw ogen, meer bepaald uw hoornvlies, en daardoor met migraine te kampen heeft (CGVS, p. 2). U bent hiervoor in behandeling geweest in België en neemt medicatie (CGVS, p. 2). U gaf daarnaast aan psychologische problemen te hebben en heeft al meerdere sessies gehad bij uw psycholoog in België (CGVS, p. 2-3). U bent momenteel nog steeds in behandeling en neemt soms medicatie (CGVS, p. 2). Dat u (mentale) gezondheidsproblemen zou hebben en hiervoor reeds behandeling zocht, wordt op zich niet betwist. Er dient echter te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u, ten gevolge van uw mentale of algemene medische situatie, niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Wat betreft de problemen aan uw ogen, en bijkomend uw migraine, gaf u aan een operatie nodig te hebben (CGVS, p. 2). In de toekomst heeft u echter geen afspraken gepland in verband met dit probleem, omdat u naar eigen zeggen eerst een stabiel leven wil opbouwen (CGVS, p. 2). Zo werkt u voltijds in België en had u zich ingeschreven op school om de Franse taal te leren (CGVS, p. 2). Verder gaf u bij de start van het onderhoud aan dat u zich goed voelde (CGVS, p. 2). Op de DVZ gaf u verder geen blijk van bijzondere procedurele noden (zie DVZ, vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’). U werd er tijdens uw persoonlijk onderhoud op gewezen dat u om pauzes kon vragen indien nodig (CGVS p. 2). U bleek doorheen uw persoonlijk onderhoud ook in staat om op coherente wijze antwoord te geven op de gestelde vragen. Redelijkerwijze kan er dus vanuit gegaan worden dat u in staat was te voldoen aan uw verplichtingen en op volwaardige wijze kon deelnemen aan uw asielpcedure. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Waar verzoeker zijn psychologische en medische problematiek benadrukt en hij middels een aanvullende nota een psychiatrisch rapport bijbrengt, kan hij geenszins een ander licht werpen op bovenstaande pertinente motieven in de bestreden beslissing.

Immers moet vooreerst worden vastgesteld dat uit de neergelegde medische en psychologische documenten geenszins blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad merkt op dat uit de voorliggende documenten geenszins kan worden vastgesteld dat de psychologische/medische staat van verzoeker een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielpcedure deel te nemen. Hoewel uit de medische en psychologische attesten en uit het psychiatrisch rapport blijkt dat verzoeker problemen heeft met zijn hoornvlies, hij last heeft van migraine en door een psycholoog begeleid wordt, hij slaapproblemen heeft, hij angstig piekert en dit verband houdt met zijn trauma's in zijn land van herkomst, zijn migratietraject en de actuele situatie waarin zijn ouders in Gaza nog leven, hij een posttraumatische stress heeft met een angstig-depressief humeur, merkt de Raad op dat de opgesomde symptomen gebaseerd zijn op de verklaringen en eigen gedragingen van verzoeker en uit de voorliggende stukken niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van verzoeker ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd.

Voorts merkt de Raad op dat uit de neergelegde medische/psychologische/psychiatrische documenten niet kan blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat hij lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van zijn medische of psychische problemen niet bij machte was om zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielpcedure. De Raad treedt hierbij de concrete bevindingen van de commissaris-generaal bij waaruit blijkt dat er zich geen noemenswaardige problemen voordeden tijdens het onderhoud en verzoeker geen problemen ondervond om zijn verklaringen uitgebreid en gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Bovendien blijkt uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud dat verzoeker de tolk goed begreep en

hij alle vragen verstaan had (Notities persoonlijk onderhoud CGVS, hierna NPO CGVS, van 18 april 2025, p. 2, p. 9).

Daarenboven maakte verzoeker in het kader van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' geen gewag van mentale problemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ van 2 april 2024).

Ten slotte moet opgemerkt worden dat niet wordt geduid welke steunmaatregelen er genomen hadden moeten worden, noch wordt er concreet toegelicht welke invloed deze op de beoordeling zouden hebben.

5.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al internationale bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

5.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 19 december 2023 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig is tot 18 december 2026 (administratief dossier CGVS, blauwe map 'landeninformatie', antwoord Griekse asielinstanties; groene map 'documenten'). Voorgaande is in overeenstemming met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, d.d. september 2024, p. 13; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2023*, p. 243).

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. De Raad verwijst hierbij naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de richtlijn 2011/95/EU, waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus berust in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal doch eens hieraan is voldaan, komt het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan de commissaris-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Bijgevolg wordt in casu vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland. Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

5.4. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle

gegevens de zaak (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

5.5. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

5.6. Wat betreft de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland.

5.6.1. In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is om van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland ("*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

5.6.2. Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan

weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus aan de betrokkenen meedeelt.

Vervolgens moet binnen de zes maanden per e-mail een afspraak worden gemaakt met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om te worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten wekelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 5-17).

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM (fiscaal registratienummer) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Wanneer internationale bescherming wordt verleend, gaat deze AFM mee over naar de ADET. Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben bekomen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder zijn. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-21).

Een AMKA (sociale zekerheidsnummer) is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat personen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. Statushouders kunnen hun AMKA-nummer alleen activeren door het voorleggen van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid ("ERGANI"), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA verkrijgen en worden uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetwijziging nodig is, die tot nu toe nog niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 22-24; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

5.6.3. Uit het geheel van de landeninformatie volgt dat statushouders zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor statushouders zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden.

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

5.6.4. Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de IOM met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen.

Het HELIOS+-project biedt op zich geen huisvesting maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend, blijven vergelijkbaar, met name wat betreft huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot 12 maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van de internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor statushouders in Griekenland zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te verkrijgen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens vijf jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting.

Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen personen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een ADET, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 32).

5.6.5. Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET en een geldige AMKA. Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 270-271).

5.6.6. Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van internationale bescherming. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders de facto worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze de facto uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het sociale zekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om aan de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen

dakloosheidsattest kunnen voorleggen of personen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met personen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan personen die formeel aantonen dat ze voldoen aan de andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook personen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 27-28).

5.6.7. Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks het gunstige wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35; *“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 275-277).

5.6.8. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken, kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van hun verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244-246; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin de vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien die verlopen is.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asiel dienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32% ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40% van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asiel dienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moesten worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2369 waren in behandeling (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag van hun ADET. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de verlengingsaanvragen in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouder wel een 'certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus' of een 'certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming' verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenspraak met wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 15-16; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland in principe via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente

gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden qua huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die internationale bescherming hebben verkregen onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de hernieuwing van de verblijfsvergunning wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

5.6.9. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

5.6.10. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

5.6.11. Rekening houdend met de informatie in het rechtsplegingsdossier overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer preciaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terecht komt in een toestand van zeer verregerende materiële deprivatie, te weerleggen.

Een individuele beoordeling blijft dus aan de orde.

5.7. Wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland.

5.7.1. De vraag die thans rijst is of verzoeker omwille van zijn persoonlijke situatie bij terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

5.7.2. Aangaande verzoekers individuele omstandigheden wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gesteld:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties - u verklaarde te zijn opgepakt tijdens uw reis naar Griekenland en daarnaast een keer slecht te zijn behandeld door de Griekse politie toen u op stap was met uw vrienden (CGVS, p. 6 en 9) -, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

(...)

Om te beginnen dient er te worden opgemerkt dat u voldoende zelfredzaamheid vertoonde in Griekenland. Tijdens uw verblijf in het opvangcentrum van Sintiki slaagde u er in om de nodige documenten te verkrijgen waarop u, conform de u toegekende status, recht had en die u de toegang verschaffen tot verschillende basisvoorzieningen, waaronder uw verblijfsvergunning of ADET en reisdocument (CGVS, p. 6-7). U verklaarde dat u via het centrum informatie te weten kwam over de procedure om uw Griekse documenten aan te vragen (CGVS, p. 6). U werd door medewerkers van het centrum naar een locatie op het eiland Syros gebracht waar u uw vingerafdrukken moest afgeven bij de aanvraag van de documenten (CGVS, p. 6). Zowel tijdens uw verblijf in het centrum van Sintiki als de dagen na uw vertrek uit het centrum zocht u ook naar werk (CGVS, p. 7). Zo ging u elke dag, samen met anderen uit het centrum, langs in verschillende fabrieken, maar zonder resultaat (CGVS, p. 8). Uiteindelijk vond u werk in het zwart, maar nam het niet aan omdat u niet in de problemen wilde komen (CGVS, p. 7-8). Na enkele dagen besloot u naar Thessaloniki te trekken om daar ook werk te zoeken (CGVS, p. 7). Nadat u enkele dagen op straat had doorgebracht, werd u doorverwezen naar een gedeelde woning waar u onderdak vond (CGVS, p. 7). U slaagde er tevens in om op zelfstandige wijze, met behulp van een vertaalapp, medicijnen bij de apotheek te verkrijgen voor uw migraine (CGVS, p. 8). Tijdens de laatste dagen van uw verblijf in Griekenland regelde u zelf uw reis naar België (CGVS, p. 9).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregerende materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten

geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft uw verklaring dat er geen werkgelegenheid is in Griekenland (CGVS, p. 4 en 6), dient te worden opgemerkt dat u weinig pogingen heeft ondernomen om werk in de officiële sector te vinden. U verklaarde dat u buiten één job in het zwart, die u niet had aangenomen uit angst voor slechte ervaringen zoals anderen die hadden meegemaakt, verder geen werk had kunnen vinden tijdens uw verblijf in Griekenland (CGVS, p. 4 en 6-8).

U vertelde dat u tijdens uw verblijf in het centrum dagelijks, samen met anderen uit het centrum, bij verschillende fabrieken langsging om u als werknemer aan te bieden, maar zonder resultaat (CGVS, p. 8). Gevraagd wat u nog meer had gedaan om werk te zoeken, herhaalde u dat u elke dag met de anderen naar werk ging zoeken (CGVS, p. 8). U vertelde dat u naar een restaurant was gegaan, maar dat ze u daar niet wilden aannemen omdat u de taal niet sprak (CGVS, p. 8). Daarnaast werd u naar eigen zeggen vaak gevraagd naar Griekse documenten waarover u op dat moment nog niet beschikte (CGVS, p. 8). Toen u deze documenten later wel had, bleef het volgens u moeilijk om werk te vinden, wat volgens u te maken had met racisme op de werkvloer (CGVS, p. 8). Op de vraag of u zich ooit heeft geïnformeerd naar organisaties die erkende vluchtelingen helpen met zaken als werk of accommodatie, antwoordde u dat dergelijke organisaties niet bestaan in Griekenland (CGVS, p. 7). U gaf later aan dat zulke organisaties misschien wel bestaan in steden zoals Athene, maar dat dit te ver van uw verblijfplaats was (CGVS, p. 7). Gevraagd of u ooit heeft overwogen om te verhuizen naar een plek waar zulke ondersteuning wel beschikbaar is, antwoordde u dat u dit heeft geprobeerd, maar niemand kende en dat de leefomstandigheden op de plek waar u woonde zeer moeilijk waren en dat er geen werkgelegenheid was (CGVS, p. 7). Op de vraag of u zich ooit bij de Griekse overheid heeft gaan informeren voor het vinden van werk of accommodatie, was uw antwoord ook negatief (CGVS, p. 8). Eveneens verklaarde u dat u geen contact heeft gezocht met interimkantoren (CGVS, p. 8). U herhaalde dat ze telkens om de Griekse taal vroegen, die u niet beheerste (CGVS, p. 8).

Het dient hierbij opgemerkt te worden dat u zelf beperkte inspanningen heeft geleverd om de taal te leren. Toen u werd gevraagd of u ooit geprobeerd had Grieks te leren, gaf u aan dat u wel geprobeerd had zich te integreren, maar dat ook de taal een moeilijkheid vormde (CGVS, p. 8). U leerde naar eigen zeggen enkele woorden en zinnen via YouTube, maar schreef zich nooit in bij een school. U verklaarde dat uw mentale gezondheid in Griekenland slecht was en dat u er geen kansen kreeg (CGVS, p. 8). Echter, dit betreft een zeer algemene stelling waarbij u alle verantwoordelijkheid om de Griekse samenleving afschuift, terwijl van u toch kan worden verwacht dat uzelf inspanningen levert en bepaalde kansen ook wel grijpt. Het is echter duidelijk dat u zich wel bewust bent van het belang van taalkennis bij integratie (CGVS, p. 4). U gaf ook zelf aan zich in België te hebben ingeschreven op school om Frans te leren (CGVS, p. 2 en 4). Dit wijst erop dat, indien u werkelijk de wil had gehad, u ook in Griekenland meer inspanningen had kunnen leveren om de taal te leren, hetgeen uw kansen op werk had kunnen vergroten.

Wat betreft uw verklaring dat er geen woonmogelijkheden zijn in Griekenland (CGVS, p. 6), dient te worden opgemerkt dat u, naast uw verblijf in opvangcentra, tijdens de korte periode die u nadien nog in Griekenland verbleef, zoals hierboven reeds werd aangetoond, slechts weinig inspanningen heeft geleverd om een andere, meer duurzame woning te vinden. Na uw vertrek uit het opvangcentrum verklaarde u immers slechts een week tot hoogstens twee weken nog in Griekenland te zijn gebleven (CGVS, p. 7). Voorts moet worden benadrukt dat u, nadat u enkele dagen op straat had doorgebracht in Thessaloniki, er toch in slaagde om onderdak te vinden in een gedeelde huurwoning (CGVS, p. 7).

Dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw gebrek aan netwerk - u verklaarde meermaals niemand te kennen in Griekenland (CGVS, p. 6-9) -, uw medische en mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Uit uw verklaringen blijkt dat u, zowel bij een eventuele terugkeer naar Griekenland als in het algemeen, niet volledig op uzelf bent aangewezen voor uw levensonderhoud. U gaf aan dat u tijdens uw verblijf in Griekenland voornamelijk werd ondersteund door verschillende familieleden en vrienden, zoals uw neven, uw neef in IJsland, uw neef in Duitsland, uw schoonbroer en uw familie in België (CGVS, p. 3-4). U verklaarde eveneens dat u ook in Turkije geld heeft ontvangen van uw neef uit IJsland (CGVS, p. 6). In Griekenland hielp uw familie u onder meer met de kosten voor het verkrijgen van uw Griekse documenten, de aankoop van medicatie voor uw migraine, en de reis naar België (CGVS, p. 6 en 8-9). U heeft hiervoor verschillende bewijzen van geldovermakingen voorgelegd (zie document 9). Naast deze familieleden uit de eerste graad verklaarde u ook nog vele andere familieleden van de tweede graad te hebben in Egypte en in Europa, waaronder velen in België (CGVS, p. 5). Het feit dat u momenteel niet meer in dezelfde mate financieel wordt ondersteund als tijdens uw verblijf in Griekenland, aangezien u hier tracht op zelfstandige wijze te leven door de taal te leren en zelf voltijds werkt (CGVS, p. 2 en 4-5), betekent niet dat uw familieleden u bij een eventuele terugkeer naar Griekenland niet opnieuw zouden kunnen ondersteunen.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw reis en verblijf in Griekenland een sociaal netwerk had en in staat was sociale contacten te leggen. Zo reisde u van Turkije naar Griekenland met een groep, waaronder Syriërs, andere Palestijnen en ook één familielid (CGVS, p. 6). U verklaarde dat u steeds samen met anderen uit het opvangcentrum op zoek ging naar werk en dat u het met hen ook had over de slechte werkervaringen in Griekenland (CGVS, p. 7-8). In Thessaloniki gaf u aan dat iemand u had doorverwezen naar een collectieve huurwoning waar u vervolgens onderdak vond (CGVS, p. 6). Hoewel u verklaarde dat u niemand meer kent in Griekenland, blijkt uit het voorgaande dat u tijdens uw verblijf daar volledig op uzelf was aangewezen, en dat u in staat was om contacten te leggen. Dit suggereert dat u bij een eventuele terugkeer opnieuw in staat zou kunnen zijn om sociale contacten op te bouwen (CGVS, p. 6).

Ook uw eerdere langdurige verblijf in Griekenland, de reis van Gaza naar Griekenland en vervolgens verder door Europa wijzen op een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Zo verbleef u gedurende 5 jaar, van 2019 tot 2023, op zelfstandige wijze in Egypte, waar u werkte met als doel geld te verdienen om uw familie in Gaza financieel te ondersteunen en te sparen voor uw reis naar Europa (CGVS, p. 4-5). U verklaarde dat u via uw zus en haar echtgenoot werk vond in een speelgoedfabriek en dat u in de buurt daarvan een woning huurde (CGVS, p. 5). Na 5 jaar besloot u terug te keren naar Gaza om daar uw visum voor Turkije aan te vragen en uw verdere reis via een reisbureau te regelen (CGVS, p. 5). Volgens uw verklaring had u dankzij uw spaargeld uit Egypte voldoende middelen om uw kosten tot aan uw aankomst in Griekenland te dekken (CGVS, p. 4 en 9). In Turkije vond u onderdak in een collectieve huurwoning en kwam u via mensen ter plaatse in contact met een bureau dat uw reis naar Griekenland organiseerde, waarvoor u 2.500 dollar met eigen middelen betaalde (CGVS, p. 6). Verder blijkt uit uw activiteiten in België dat u ook hier zelfstandig bent. Zo heeft u een vast contract bij een bedrijf in Waregem (CGVS, p. 2). Dankzij uw werk in België slaagde u erin om iedereen terug te betalen die u geld had geleend tijdens uw verblijf in Griekenland, evenals om uw familie in Gaza te ondersteunen (CGVS, p. 4-5). U schreef zich bij aankomst in België ook in op een school om Frans te leren, maar koos erna om zich voorlopig te focussen op uw werk (CGVS, p. 2-3). Verder verklaarde u in het weekend regelmatig uitstappen te doen met uw vrienden (CGVS, p. 3).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u niet de intentie had om een duurzaam leven uit te bouwen in Griekenland. Zo verklaarde u op de DVZ dat u reeds in Gaza besloten had om naar België te komen (Vragenlijst CGVS, verklaring DVZ, vraag 5). Verder blijkt dat u, zoals hierboven reeds aangehaald kort na het verkrijgen van uw Griekse documenten uit Griekenland bent vertrokken. Deze verklaring spreekt uw eerdere bewering tegen dat u na het verlaten van het opvangcentrum nog werk heeft gezocht en probeerde u te integreren (CGVS, p. 7).

Verder heeft u niets gedaan met uw fiscaal registratienummer (AFM) of sociale zekerheidsnummer (AMKA), om op die manier uw rechten op medische zorg en andere zaken te laten gelden (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u uw AMKA-nummer had verkregen tijdens uw verblijf in het opvangcentrum (CGVS, p. 8). U gaf daarbij aan niet te weten of u ook een AFM-nummer had ontvangen (CGVS, p. 8). In elk geval heeft u, naar eigen zeggen, met deze documenten niets ondernomen, omdat u zich mentaal niet goed voelde en herhaaldelijk aangaf dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk waren (CGVS, p. 8). Uw verklaring dat u, zelfs met deze Griekse documenten en een AMKA-nummer, geen werk kon vinden vanwege racisme op de werkvloer, wordt bovendien tegengesproken door het feit dat u over het algemeen slechts beperkte pogingen heeft ondernomen om daadwerkelijk werk te vinden (CGVS, p. 8). Er kan met andere woorden bezwaarlijk gesteld worden dat u uw rechten als begunstigde van internationale bescherming niet kon laten gelden in Griekenland. U koos er immers zelf bewust voor dit niet te doen.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland verklaarde u niet te zijn geholpen in het opvangcentrum voor de problemen aan uw ogen en uw migraine (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u tijdens uw verblijf in het centrum last had van migraine en nood had aan medicatie, maar dat u van de ene medewerker naar de andere werd doorverwezen zonder werkelijk te zijn geholpen (CGVS, p. 8). Echter, toen hier tijdens het onderhoud verder op werd ingegaan, bleek dat u slechts twee keer om medicatie heeft gevraagd in het opvangcentrum, waaronder een keer 's nachts, waarbij de medewerker aan het onthaal u meedeelde dat er op dat moment niemand beschikbaar was om u te helpen (CGVS, p. 8). U verklaarde vervolgens dat u, na uw vertrek uit het centrum, genoodzaakt was om uw medicatie zelf aan te kopen bij de apotheek (CGVS, p. 8). Tegelijkertijd gaf u aan dat u, buiten deze twee pogingen in het centrum en na uw vertrek daaruit, verder geen medische hulp meer heeft gezocht (CGVS, p. 8). U verklaarde dat dit kwam doordat er volgens u niemand was die u kon begeleiden naar een arts, en omdat uw mentale toestand niet goed was (CGVS, p. 8). U ging er bovendien van uit dat de situatie buiten het centrum nog slechter zou zijn dan in het centrum zelf (CGVS, p. 8). Het gestelde gebrek aan medische hulp in het centrum heeft u verder ook nooit ergens formeel gemeld of aangegeven (CGVS, p. 8).

Wat betreft uw gezondheidstoestand gaf u aan dat u in België een keer naar het ziekenhuis bent geweest omdat u last had van uw oor, maar dat dit ondertussen is opgelost (CGVS, p. 2). U vertelde ook dat u een probleem heeft met uw hoornvlies, wat de oorzaak zou zijn van uw aanhoudende migraine (CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen en medische documenten blijkt dat u hiervoor al behandeling heeft gekregen en soms pijnstillers gebruikt voor de hoofdpijn (CGVS, p. 2-3) (document 11). Hoewel u zegt dat u een operatie nodig heeft, heeft u deze tot nu toe niet gepland (CGVS, p. 2). U wilt de operatie wel in de toekomst ondergaan, maar u bent bezorgd omdat het een risicovolle ingreep is. Op dit moment wilt u zich focussen op het

opbouwen van een stabiel leven in België (CGVS, p. 2). U gaf ook aan dat u een bril heeft die helpt tegen de migraine en dat u zich voorlopig hiermee probeert te redden (CGVS, p. 2).

Verder moet worden opgemerkt dat u tijdens uw verblijf in Turkije nooit medische hulp heeft gezocht voor de problemen met uw oog of migraine (CGVS, p. 6). Ook blijkt dat u in Griekenland, na het verlaten van het centrum, in staat was om te functioneren zonder daadwerkelijke behandeling of follow-up voor uw medische problemen. Het CGVS gaat er daarom vanuit dat u bij terugkeer niet in een situatie van ernstige materiële deprivatie zult terechtkomen. Ook dient opnieuw te worden benadrukt dat u, afgezien van uw twee pogingen om medische hulp te verkrijgen in het centrum, verder geen inspanningen heeft geleverd om medische zorg te verkrijgen in Griekenland (CGVS, p. 8). Bij de apotheek bent u er bovendien zonder problemen in geslaagd om de benodigde medicatie aan te schaffen voor uw migraine (CGVS, p. 8). Het CGVS veronderstelt daarom dat u bij terugkeer behandeling of de nodige medicatie zou kunnen verkrijgen, mits u hiervoor de nodige moeite doet.

Wat betreft uw mentale gezondheid gaf u aan sinds uw aankomst in België, meer dan een jaar geleden, in behandeling te zijn bij een psycholoog vanwege het vele piekeren, slaapproblemen en de ervaringen die u in Gaza en Griekenland heeft meegemaakt (CGVS, p. 2-3). U verklaarde ongeveer om de 2 weken op consultatie te gaan (CGVS, p. 3). Daarnaast gaf u aan dat u, wanneer u zich slecht voelt, vaak medicatie neemt, zoals antidepressiva, slaapmiddelen en een kalmeringsmiddel (CGVS, p. 3). U heeft ook medische attesten voorgelegd met betrekking tot uw mentale toestand (document 12). Het meest recente attest, gedateerd op 8 april 2025, bevestigt dat u inderdaad aanhoudende psychologische problemen heeft die na de recente dood van uw vader verergerd zijn (document 12, dd. 08/04/2025). Volgens dit attest zou u ook lijden aan posttraumatische stressstoornis (PTSS) en terugkerende angst-depressieve symptomen.

Hoewel niet wordt betwist dat u in België met mentale problemen kampt, zijn deze echter niet van die aard dat zij kunnen worden gekarakteriseerd als een bijzondere kwetsbaarheid. Zoals eerder aangegeven, blijkt uit uw verklaringen dat u in Griekenland in staat was om zelfstandig te functioneren en sociale contacten te leggen. Tijdens het onderhoud heeft u verder geen bewijs geleverd dat u in Griekenland, als begunstigde van internationale bescherming, geen toegang zou kunnen krijgen tot psychologische ondersteuning indien nodig. Ook tijdens het onderhoud op het CGVS heeft u zelf niet aangegeven dat u voor uw mentale problemen hulp heeft gezocht in Griekenland. U verklaarde enkel dat u niemand kende in Griekenland of dat niets over de mogelijkheid tot psychologische hulp had gehoord (CGVS, p. 8). Gezien deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat u zich, vanwege uw psychologische situatie, niet zou kunnen handhaven bij een terugkeer naar Griekenland.

Zoals hierboven reeds vermeld, heeft u ook niets gedaan met uw sociale zekerheidsnummer (AMKA) waar u naar eigen zeggen wel over beschikte (CGVS, p. 8). De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

(...)

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

(...)

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

(...)"

Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig heeft gemotiveerd waarom verzoekers voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland niet beantwoorden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid, die dient te worden bereikt opdat van een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest sprake zou zijn. Op grond van deze pertinente motieven dient te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat in zijn hoofde sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen de rechten verbonden aan zijn status in Griekenland uit te oefenen.

5.7.3. Verzoeker volhardt in zijn ervaringen in Griekenland en betoogt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk vermeld heeft dat hij sinds zijn vertrek uit Palestina aan verschillende gezondheidsproblemen leed, hij in Griekenland geen adequate medische hulp kreeg om zich te laten behandelen en hij enkel door de psychologische begeleiding die hij in België krijgt zich heeft kunnen laten behandelen en zijn problemen heeft kunnen laten genezen.

Verzoeker brengt met de volharding in zijn verklaringen en benadrukking van zijn medische en psychologische kwetsbaarheid geen dienstige elementen bij die de voorgaande overwegingen met betrekking tot zijn concrete situatie kunnen weerleggen.

Immers wijst de Raad erop dat verzoeker een netwerk heeft in Europa waaronder zijn neef in IJsland, zijn neef in Duitsland, zijn schoonbroer in Egypte, zijn neven "*niet van de eerste graad*" in Duitsland, België, Groot-Brittannië, Oostenrijk en overal en dat hij financieel ondersteund werd in Griekenland door zijn neef in IJsland en zijn schoonbroer in Egypte (NPO CGVS, p. 4- 5). Daarenboven benadrukt de Raad dat verzoeker ondanks zijn medische en psychologische problematiek werkzaam was in Egypte en hij ook in België werkt (NPO CGVS, p. 4-6).

Verder kan verzoeker evenmin volstaan met een loutere algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland teneinde aan te tonen dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Hij dient zulks in concreto aan te tonen, alwaar hij echter in gebreke blijft.

5.7.4. De Raad stipt verder aan dat het niet onredelijk is om van verzoeker, die in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend en wiens verblijfsvergunning nog geldig is, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker, die slechts drie maanden in Griekenland verbleef, blijkt niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren, waarbij kan geconcludeerd worden dat verzoeker nooit de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Verzoeker verbleef slechts drie maanden sinds de toekenning van de internationale bescherming in Griekenland en verliet het land amper acht dagen nadat hij zijn Griekse reisdocumenten had ontvangen (NPO CGVS, p. 6). Er wordt in dit verband ten slotte nog op gewezen dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om in Griekenland de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Het komt hem in dit verband toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij laat ook na om concreet aan te tonen dat hij veelvuldige en ernstige pogingen zou hebben ondernomen om zich te informeren en contact op te nemen met organisaties die hem zouden kunnen helpen bij het uitoefenen van de rechten en voordelen die aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden zijn. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

5.7.5. Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun beschermingsstatus en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Zoals reeds vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

5.7.6. Verzoekers algemeen betoog doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, zijn rechten niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden. Het louter volharden dat hij wel degelijk voldoende stappen heeft ondernomen om tegemoet te komen aan zijn basisbehoeften en zijn verklaringen in dit verband te herhalen, volstaat niet. Een algemene verwijzing naar de moeilijke

(levens)omstandigheden voor begunstigen van internationale bescherming in Griekenland, volstaat – gelet op voorgaande concrete overwegingen – niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker aldus in gebreke blijft. Verzoeker toont niet aan dat, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.7.7. De verwijzing in het verzoekschrift naar internationale rechtspraak alsook naar voorgaande rechtspraak van de Raad is evenmin van die aard dat dit afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen en toegespitst op verzoekers individuele situatie.

5.7.8. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.7.9. De door verzoeker bijgebrachte documenten (administratief dossier CGVS, groene map 'documenten') werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze hieromtrent het volgende motiveert:

“Uw voorgelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande analyse te wijzigen. De kopie van uw Palestijnse identiteitsdocumenten, de UNRWA-documenten, de foto's van Gaza, de Palestijnse identiteitsdocumenten van uw familie in Gaza, de overlijdensakten van uw vader en uw geboorteakte (documenten 1, 4, 5, 6, 7, 8 en 14) hebben enkel betrekking op uw identiteit en situatie in Gaza. Deze beslissing heeft daarop geen betrekking. De kopie van uw Griekse documenten en uw vluchtelingenkaart (ausweis) tonen aan dat u daadwerkelijk over een status beschikt in Griekenland (document 2 en 3). Met betrekking tot de foto in verband met uw verblijf in Griekenland (document 10) waarmee u de slechte levensomstandigheden in Griekenland wilde aantonen, dient er te worden opgemerkt dat dit slechts een momentopname van uw verblijf in het land betreft. Louter op basis van deze foto kan er niet besloten worden dat u zich in Griekenland in een situatie van ernstige materiële deprivatie bevond, noch dat u in een dergelijke situatie zou terechtkomen bij een eventuele terugkeer. De bewijzen van de geldoverschrijving, de medische documenten in verband met de problemen aan uw ogen en migraine, evenals de psychologische attesten (documenten 9, 11 en 12) werden hierboven reeds besproken. Tenslotte diende u nog een kopie van uw bijlage 26 in (document 13). Dit werd niet besproken in deze beslissing.”

5.8. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.9. Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij op dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Een schending van artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 48 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

5.10. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

5.11. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door zijn advocaat. Hij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kreeg de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

5.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien de commissaris-generaal in de motivering van de bestreden beslissing op afdoende wijze aantoont dat verzoeker geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

5.13. In de mate verzoeker de schending aanvoert van het *“algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en het *“algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven. Ook inzake de aangevoerde schending van artikel 18 van het Handvest en artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003, ontbreekt in het verzoekschrift de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zou hebben geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

5.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS